

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Haandtegninger (1840)

Citation: Winther, Christian: "Haandtegninger (1840)", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-workid72112/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Mit Sind sig hæved, gjenfødt, ungt;
Liig Myggen om det klare Punkt
I smaa, i stedse mindre Sving
Det saligt svævede omkring.
Da kaldte, langt fra, Modrens Røst, —
Et Suk opsteg fra Pigens Bryst,
Hun reiste sig; men ned jeg drog
Paa Bænken hende atter, slog
Min Arm om hendes ranke Liv,
Og hvisked sagte: »nei, o bliv!«
Og mens min Taare langsomt steg,
Sig Ordet, sødt beklemt, fremsneg:
»O, vil du frelse dette Vrag,
Der under Livets vilde Brag
Er sønderknust af Smertens Slag?
O, vil du gyde Ro og Trøst,
Og atter vække Liv og Lyst
I mit til Døden piinte Bryst?
Ak, vil du luttre denne Aand,
Udløse den af Sorgens Baand,
Og engang med din bløde Haand
Mit brystne Øie trykke til?«
Hun hvisked i min Favn: »Jeg vill«

KONG SAUL OG SANGEREN.

Hvad glimter hist langs Bjergets Rand,
Hvis Høie, Bølger liig, mod Sletten vælte?
Det skinner hvidt, som Havets Sand, —
Er det en Fugleflok fra saltens Vand?
Er det en Hjord? et mægtigt Kuld,
Iført sin Pragt, den hvide Uld?

Neil — der har Israels stærke Helte,
Med Trudselsblik mod Philistæas Land,
Mod Askalon, mod Asdods Strand
Opreist en flygtig By af tusind Telte! !

Men Taushed hersker i den store Leir.
Hvi er den muntre Krigens Larm forsvundet?
Hvad? Har alt Sværdet Fredens Hvile vundet?
Har Herrens Folk alt ved sin Seir
Philisteren i Slavelænker bundet?

Hvor her er tyst! See, Vagt ved Vagt,
Med Skjoldet under Nakken lagt,
Blødt hviler under Palmens Krone;
Og fra det Fjerne, hist ved Klippens Steen,
Hvor Geder nippe af den grønne Green,
Lydt høres Hyrdedrengens Fløite tone! —

Ved Kongens Telt staae Høvidsmænd
Med Spyd i Haand, med Sværd ved Lænd;
Paa blanken Hjelm Fjerbusken nikker,
Imens de hviske — see! — og Hov'det bøie,
Mens fra det skarpe, sorte Øie
De Lyn paa Lyn mod Fiendens Grændse skikker.

I Kongens Telt? — ak, derfra just fremgaaer
Den Taage tung, som over Leiren ruger,
Som slapper Buens Stræng, og slaer
Et Søm igiennem Sværdets Balg, og knuger
Hvert Spyd i Muld. — Trindt slumrer Daad og Kamp!
Men snart, ak! snart skal Vindens Vinge
Philistrens Krigsraab eder bringe,
Stridshingstens Vrinsken gennem Slettens Damp.

Hvor er han da, *han*, som skal byde?
Han, Kampens Sjæl, som I adlyde?
Vee, Israel! vee! da est du svag!
Hvor er din Frelse da paa Stridens Dag?

Bag svære Purpurforhæng i sit Telt
Han sidder taus, den kongelige Helt.

Det stolte Hoved med det gyldne Baand
Sig hviler tungt udi den høire Haand.

Den Venstre hænger ned saa slap og svag,
Som Drucens Ranke paa en Vinterdag.

Hvad grunder han? mon paa en stor Bedrift?
Mon paa Prophetens hemmelige Skrift?

Hans Øie stirrer — men det seer ei paa
De Blomster, som i Teppet virket staae.

Indad er Blikket vendt, — men dødt og mat
Det skuer ud i øde, vildsom Nat.

En ond Guds Aand har Læbens Port tillukt,
Paa Brystet lagt et Bjerg og Stjernen slukt.

I Lænker er hans Løvehjerte lagt, —
Hvo løser vel den skumle Trolddoms Magt?

Vee, Israel! vee! nu est du svag!
Hvo bringer Frelse dig paa Kampens Dag? — —

See? — Teltets Forhæng raslende sig hæver,
Og gjennem Aabningen en Lysning bæver
Af Himlens Blaae, af Solens Glands,
En Ungersvend med faste Skridt indtræder,
Med Harpen under Arm, i Hyrdeklæder,
Men smykt med Sundheds friske Krands.
Hans muskelbrede Arm kan Bjørnen tvinge,
Men Haanden, som tør ruske Løvens Bringe,
Fremtrylle kan til Liv paa Tonens Vinge
De Syner, som i Tanken sig bevæge,
Og som et sygnet Hjerte huldt kan qvæge.
Og mens hans sunde Blik paa Kongen dvæler,
Han sagtelig paa Tøppet knæler,
Og lader Fingrene med Harpens Strænge lege.

Og Konningen lytter! —

Han seer i det Fjerne,
Mens Strængene bæve,
Der tændes en Stjerne,
Og Skyer bortsvæve.
Og Vaarvinde lufte
Med Blomsterdufte!
Sig reiser det visnende
Hjerte paany,
De dunkle, de isnende
Taager bortflye! —

Men Konningen lytter!

Han hører de rislende
Bjergbække gaee,
Og Fuglen blandt hvislende

Løvbuske slaae,
Da klares hans Øie:
Det skuer de Hytter,
De grønnende Høie,
Som hans Barndom saae.
Sødt Strængene bæve,
Og Tonerne gaae,
De Skyer bortsvæve
Fra Himlen blaa!

End Konningen lytter!

I drømmende Tanker,
Der hæve hans Bryst,
Veemodig han vanker
Med salig Lyst,
Beskygget af Ranker,
Hvor Kilderne gaae
Ved ydmyge Hytter,
Som hans Barndom saae.
Hvert Billed, hvert Minde
Han hilser som *sif*;
Mildt Taarerne rinde, —
Og Hjeret er — frit!

Og Konningen lytter!

Høitideligt hæver
Sig Strængenes Klang,
Til Himmelen svæver
Lovprisende Sang;
Og haabfulde, fromme
Fortrøstninger komme,

Og atter i Luer
Af Livets Sol
Gudherren han skuer
Paa Magtens Stoll

Og, liig den Luftning mild og sval, som vifter
Paa Morgenrødens Vei, fra Kongens Bryst
Et Suk sig trænger frem, og Kinden skifter
Sit blege Lød, og Hjertet slaacr med Lyst.
Et Smil fremblomstrer om hans Mund og Kinder,
Hver Scene strammes i sin vante Kraft,
Og Blodet strømmer ildfuldt gennem Barmen.
Det brede Glavind om sin Lænd han binder,
Han griber Landsens svære Skaft,
Han skyder Skjoldet, gyldenblankt, paa Armen,
Og, som en Løve kjæk fra Skovens Gjem,
Han træder frem!

Som Lyn det gennem Leirens Rækker farer!
Vild Jubel blander sig med Vaabenklang:
Skjelv, Philistæa! skjelv, din Dødesang
Istemme nu Jehovas stærke Skarer!
Paa Slettens Flade, ud fra Kløft og Krog,
Sig krummer ned det lange Krigertog,
Mens Echo, fjernt derude
Gjentager over Bjerg og Dal
Basunens Klang, Trompetens Skrald,
Der varslende bebude
Jehovas Seier og hans Fienders Fald!